

[Per Hækkerup.]

dende handelssplittelse i Europa, må vejen banes derved, at England og Frankrig finder hinanden.

Ved omtalen af dette forhold gjorde den højtærede minister nogle bemærkninger om, at der forskellige steder havde været frygt for, hvad der kunne ligge i disse forhandlinger mellem England og Frankrig, og hvad de eventuelt kunne føre til. Jeg tror, at denne frygt, som er kommet til udtryk forskellige steder, ikke mindst har sit udspring i de forhandlinger, der fandt sted på Europarådets sidste møde et par dage efter, at den engelske minister Heath på den engelske regerings vegne havde givet et tilbud til forhandlingsgrundlag med Frankrig, et tilbud, som måtte forekomme at indeholde slet ikke uvæsentlige indrømmelser over for det hidtidige synspunkt hos de seks, og det temmelig kølige svar, den franske udenrigsminister Couve de Murville gav over for denne udstrakte hånd fra Englands side under forhandlingerne i Europarådet.

Jeg tror nok, frygten først og fremmest hænger sammen med den tilsyneladende standhaftige holdning hos Frankrig, som ikke optog det engelske tilbud på en så imødekommende måde, som vi i hvert fald kunne have ønsket, det var sket; men jeg er enig med udenrigsministeren i, at de indberetninger, der er kommet til udenrigsministeriet, og som vi har fået adgang til at gøre os bekendt med i det udenrigspolitiske nævn, både viser, at der ikke her som antydnet enkelte steder er tale om, at England har indtaget nogen illoyal holdning i forhold til sine EFTA-partnere, eller er tale om, at England har indladt sig på forhandlinger, som kan tydes derhen, at England kunne have til hensigt senere at lade sine EFTA-partnere i stikken. Jeg synes tværtimod, at de indberetninger, vi har fået i den henseende, må virke i høj grad beroligende; de ligger helt på linje med den erklæring, den britiske premierminister Macmillan omtrent samtidig afgav i det engelske underhus, hvor han igen en gang understregede, at England ikke ville lade sine EFTA-partnere i stikken, men følte forpligtelsen over for det fællesskab, England havde været med til at etablere, ja, vel kan

siges at have været den initiativtagende og drivende kraft til.

Jeg tror altså, vi må indstille os på, at disse forhandlinger, som utvivlsomt er vanskelige og formentlig også vil blive noget langvarige, må føres til ende, og så forlade os på, at de baner vejen for, at vi kan nå til de mere officielle forhandlinger mellem de seks og de syv, som vil betyde, at også vi kommer direkte ind i billedet. Men lige så rigtigt dette er, lige så rigtigt synes jeg også, det er, at vi ikke lader det blive ved fra dansk side, at nu har England optaget forhandlinger med Frankrig, nu har England optaget forhandlinger med Tyskland, og nu har England optaget forhandlinger med Italien. Den højtærede udenrigsminister nævnte eksempler på, hvorledes Danmark selv har taget initiativet til forhandlinger, ikke blot de løbende forhandlinger på embedsmandsplan mellem Danmark og England, som jeg forstår vil blive fulgt op af forhandlinger mellem statsminister Kampmann og premierminister Macmillan, når statsministeren i maj måned kommer til London, og også af forhandlinger, den højtærede udenrigsminister selv vil optage i Rom, i Paris og i Bonn, samtidig med at man vil fortsætte de løbende forhandlinger med Holland.

Jeg har godt set, at nogle dagblade har ment at kunne kritisere den højtærede udenrigsminister, fordi han rejser for meget, men jeg vil dog i alt fald tro, at selv disse dagblade vil erkende, at det i højeste grad er i landets interesse, at vor udenrigsminister forsøger at fremlægges vore synspunkter i disse de mest vigtige hovedstæder inden for de to markedssammenslutninger. Det er netop den aktive udenrigspolitik, som man ved tidligere lejligheder har efterlyst.

Jeg kan også erklære mig enig med den højtærede udenrigsminister i, at afrustningsproblemerne er de mest betydningsfulde udenrigspolitiske problemer, vi har for tiden.

Det danske socialdemokrati har altid været tilhænger af afrustning og altid søgt at modvirke krigens kræfter og støtte de kræfter, der virkede for fredens bevarelse. Hvis man går lidt tilbage i historien, vil man kunne erindre, hvorledes vi i det